

DE ESTAFETTE Larissa Neslo over de vraag wat kunst is

Verhalen in verf en kleurige inkt

In de portrettenserie De Estafette laat de krant zich van gesprek naar gesprek sturen. Iedere week geeft de geïnterviewde het estafettestokje door aan iemand anders met een bijzonder verhaal.

Gwendolyn Luijk
redactie@ijmuidercourant.nl

Santpoort-Zuid/Haarlem ■ Door haar kunst leerde Larissa Neslo zichzelf beter kennen, en de wereld om haar heen doorgronden. „Wat ik heb ontdekt, probeer ik via mijn kunst door te geven”, zegt de inwonster van Santpoort-Zuid.

Op de fiets komt ze aan op het afgesproken adres. Nee, we gaan niet naar binnen. „Mijn werk hangt buiten”, wijst ze. Aan de gevel van de Jansstraat 56 in Haarlem hangt een gigantische afdruk van een van haar kunstwerken. Nog twee weken is 'Tokyo met pica pica' hier in de buitenruimte te zien, daarna wordt het vervangen door een van de andere deelnemers van de wisseltonstelling. „Een pica pica is een ekster”, vertelt Larissa over het stadsgezicht met een enorme vogel op de voorgrond. „Eksters zijn slimme vogels. Ze komen zelfs door de spiegeltent, wat inhoudt dat ze zichzelf kunnen herkennen in een spiegel. Dat is ook waar dit werk over gaat; jezelf kennen en herkennen, ook door in aanraking te komen met andere culturen.”

De eerste schets maakte ze al in 2018, toen ze samen met haar gezin vijf weken door Japan reisde. Maar pas tijdens de coronacrisis werd het kunstwerk in Oost-Indische inkt op aan elkaar genaaid papier gezet. „Met al die strepen op de weg en mondkapjes, leken onze steden opeens sterk op Tokyo, waar dat al jaren normaal is”, vertelt ze.

Larissa is een vrouw met een flinke bos krullen en een zachte stem en lachende ogen. Ze is geboren op Curaçao. Haar vader komt van dat eiland, haar moeder is een Friese. Als achtjarig meisje kwam ze terug naar Nederland. Ze studeerde modevormgeving in Arnhem, waar ze ontdekte dat ze in de modewereld niet op haar plek was maar dat ze wel een talent voor

illustreren had. Na haar studie ging ze terug naar Curaçao. „Ik had behoefte mijn roots op te zoeken. Ik heb er zeven jaar jaar gewoond en gewerkt. Omdat er weinig creatievelingen op het eiland waren, had ik binnen een mum van tijd een goedlopend bedrijf in vormgeving en illustraties in opdracht.”

Ze leerde er haar man kennen, kwam met hem mee terug naar Nederland en kreeg twee zoons. Na in Amsterdam en Haarlem te hebben gewoond, verhuisde het gezin in 2019 naar Santpoort-Zuid. Daar wordt nu hard gebouwd aan het atelier van Larissa, want een aantal jaren geleden maakte ze de carrièreswitch naar fulltime kunstenaars. „Omdat ik veel in opdracht werkte, was ik er in het verleden goed in geworden me te verdiepen in wat een ander wilde. Nu had ik er behoefte aan zelf iets te creëren. Ik was benieuwd naar mijn eigen stijl. Naar wie ik zelf was, zou je kunnen zeggen.”

Die stijl heeft ze inmiddels gevonden. Ze verdiepte zich middels bergen literatuuronderzoek in thema's als tijd, dieren, planten en sprookjes en zette haar gedachten daarover om in kunst. Ze heeft een voorliefde voor acrylverf en Oost-Indische inkt, werkt veel in de Japanse stijl, maar tijdens de coronaperiode is ze ook filmpjes gaan maken om haar publiek digitaal te kunnen bereiken. „Ik ben vooral heel verhalend”, zegt ze. „Niet dat ik van tevoren een heel verhaal bedenken, maar terwijl ik werk, wordt het verhaal voor mij steeds duidelijker.”

De eerste exposities waren spannend, zegt Larissa. „Ik had het gevoel mezelf heel erg bloot te geven. Nu kijk ik met meer afstand naar mijn werk. Minder met het gevoel van 'dat heb ik gemaakt', en meer naar wat ik nou eigenlijk zie.”

Om haar schouders draagt ze een sjaal met daarop een afdruk van een van haar eigen kunstwerken:

Paspoort

Naam: Larissa Neslo
Leeftijd: 52 jaar
Is: kunstenaars
Geeft het estafettestokje door aan: Juliette Verhofstad

een Japans meisje met een lange paardenstaart en aan haar voeten enorme pumps. „Een verwijzing naar het sprookje met de zevenmijlslaarzen. Maar dan zevenmijls-hakken.”

Momenteel wordt er gebouwd aan haar atelier aan huis. Het is de bedoeling dat er begin november tijdens de Kunstlijn open atelier gehouden wordt. Larissa is ook als vrijwilliger aan de Kunstlijn verbonden. Ze verzorgt de uitingen op social media en brengt daarvoor maandelijks atelierbezoeken waarvan ze filmpjes maakt. „Ik vraag kunstenaars dan wat kunst voor hen betekent. Het is een lastige vraag en misschien gebruik ik die ook wel om te onderzoeken wat kunst voor mijzelf is. Want waarom zou iets dat in een museum hangt wél kunst zijn en wat op een zolderkamer gemaakt wordt niet? Misschien is het wel tijd om dat predicaat 'kunst' te laten vallen, want misschien is het genoeg dat je geïnspireerd raakt en iets maakt. En misschien moet ik nog wat meer atelierbezoeken afleggen, want bij elk bezoek merk ik dat ik mijn mening moet bijstellen. Dat maakt het leuk.”

Als ze dan toch in woorden moet vatten wat kunst voor haar betekent? „Een stukje verlichting. Je wordt even uit je dagelijkse leven genomen.”

Het kunstwerk 'Tokyo met pica pica' is nog twee weken in de Jansstraat te zien

„ Ik was benieuwd naar mijn eigen stijl

„ Dat is waar dit werk over gaat; jezelf kennen en herkennen